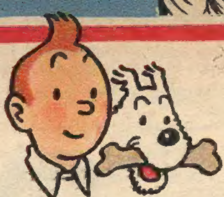

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

ACHTSTE JAARGANG — 23

PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

DE HELDHAFTIGE VERDEDIGING VAN

PE-T'ANG

EEN WARE GESCHIEDENIS, DOOR FRED FUNCKEN

In Mei 1900 kwamen de Boksers, een vereniging met nationalistische inslag, ip opstand tegen de vreemdelingen, die de Chinese havens bezetten...

Aan boord van een Franse kruiser...
De Franse legaties in China lopen groot gevaar en onze minister te Peking vraagt bescherming voor onze landgenoten. De Chinese regering weigert de toelating om meer dan vijf en zeventig man te laten ontschepen.

Admiraal, ik zou tot die vijf en en zeventig willen behoren !

Twee dagen later komt Paul Henry, samen met een handvol Fransen, Peking binnen. De Chinezen volgen hen met onheilspellende blikken...
Voor de drommel ! Ik zou hier niet graag op m'n eentje rondlopen !

Luitenant, hier moeten we afscheid nemen. Ik ga verder, jij blijft hier met dertig soldaten en tracht Pe-t'Ang te verdedigen. Veel geluk !

Pe-t'Ang is een eilandje te midden van de keizerlijke stad, waar blanken en christenen hun toevlucht hebben gezocht...
Welkom ! Vier duizend christenen zochten hier een onderkomen !

De wal is lang, luitenant. Hoe ga je die kunnen verdedigen ?
We richten wachtposten op en versterken de zwakste punten. Ik zweer je dat ik geen duimbreed, van de grond die me werd toevertrouwd, zal afstaan !

Enkele dagen later komt een groep gewapende matrozen naar Pe-t'Ang...
Luitenant, ook Italiaanse geestelijken zochten hier hun heil en mijn regering gaf het bevel, met mijn tien matrozen deel te nemen aan de verdediging.
Wees welkom !

Prachtig ! Met veertig dappere kerels kan ik vele weken stand houden !

Plotseling flitsen er lichten door de nacht...
Kijk ginder ! Zou dat het begin van de aanval zijn ?

Een boy kwam uit de stad en meldde dat de keizerin de regelmatige troepen doorstuurde... Hun wapens mochten ze echter behouden...
Met andere woorden : Ga de Boksers helpen !

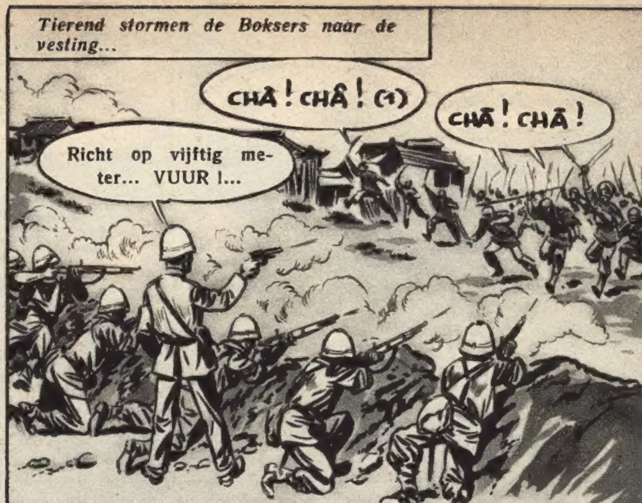

De luitenant geeft het bevel scherp uit te kijken. Er dreigt gevaar...
Sedert deze morgen werden alle telegrafische verbindingen afgesneden. Men zegt dat de regelmatige Chinese troepen niet bij machte zijn de Boksers buiten de stad te houden... Dat ziet er duister uit ! Dat betekent niets goeds!

Intussen vertrekt een goed uitgerust internationaal legerkorps vanuit Tien Tsin...

Op 15 Juni 's avonds, rukt een dichte schaar Boksers de poorten van Peking binnen...

(1) Doodt ! Doodt !

Bravo ! Knap gewerkt !
Dat kanon zal ons geen kwaad meer doen !

Leve Frankrijk ! Indien ik vijftig man had, in plaats van dertig, ik rukte op naar het keizerlijk paleis !

Onder de brandende zon marsjeren de internationale troepen onverpoosd naar Peking op..

De volgende morgen...
Vandaag slechts honderd zes en negentig granaten... We worden er aan gewoon. Zouden ze gebrek hebben aan munitie ?

Dat vergeef ik hen nooit !... Bij 39 graden hitte verplichten die Chinezen me, voor de vijfde keer in vijf dagen, deze schans op te werpen !

Dat wordt gevaarlijk ! We moeten hen dat tuig afnemen, alvorens ze de petroleum kunnen ontsteken !

De Boksers willen er een eind aan maken en schieten brandende pijlen op de vesting...
Dan spuiten ze petroleum op de poorten...

De matrozen wagen een nieuwe uitval...

Ze kunnen hen overmeesteren en de pomp buitmaken...
Daarmee kunnen we de volgende branden bestrijden!

Een week later...
Er zijn geen verse groenten meer. Iedere dag sterven er kinderen en de pokepidemie neemt voortdurend uitbreiding.
Sedert een week eten we het vlees van onze paarden en ezels...
Moed ! De versterking zal nu spoedig hier zijn !

Doch op 12 Juli...
Luitenant, ik hoor een verdacht gerucht langs het Westen. Het zou me niet verwonderen dat ze mijnen onder de vestingen leggen !

Henry laat onmiddellijk een tegenmijn leggen...
Graaf heel diep !

Doch, ondanks de inspanning van de verdedigers, ontploft er vijf dagen later een mijn...

De Boksers maken van de verwarring gebruik om aan te vallen...

Ze worden nogmaals teruggeworpen...
Zolang er een stuk muur staat en m'n soldaten me helpen, zal Pe-t'Aang stand houden !

Monseigneur, zodra Pe-t'Ang ontzet is, draag ik onze vlag processiegewijs naar Sint-Anna van Auray in Bretagne, dat zweer ik.

Als we heel zuinig zijn, hebben we nog voor twee weken levensmiddelen !
Heb vertrouwen in de Voorzienigheid, vader, na de paarden eten we de draagberries !

30 Juli...
Luitenant, de Boksers werpen brandende takken op het dispensarium !
Ik kom !

Henry duidt de afstand aan, zodat zijn twee mariniers makkelijk kunnen schieten.
Prachtig, kwartiermeester ! Acht en twintig van de negen en twintig schoten raakten doel !

Plosteling...
Hij werd gewond !

Wat 'n vreselijk ongeluk !

We verliezen een dapper man. Bidden we voor deze dappere der dapperen...

Twee weken later...
Ik hoor een klaroen... Luister !... Dat zijn Fransen !...
We zijn gered !

De internationale troepen vallen de Boksers in de rug aan en ontzetten de vesting. Zeventig dagen lang hielden een handvol mannen daar stand en, dank zij hun moed, werden de duizenden vluchtelingen, die er een toevlucht hadden gezocht, gered...
EINDE

Kuifje maakt een proefrit met de FIAT 1.100

EVEN KENNISMAKEN

Op het Autosalon van Genève (Zwitserland) was de Fiat 1.100 voor het eerst te zien. Het is een verbetering van de vorige Fiat, die in 1937 uit de fabrieken van Turijn kwam. Voor allerlei technische problemen heeft men bij de Fiat 1.100 een ideale oplossing gevonden. Werd de opvatting van de wagen niet gewijzigd, veel werd er verbeterd aan details.

De motor, die op alle Europese wegen lauweren mocht oogsten, werd eveneens in grote lijnen behouden. De Fiat 1.100 kreeg een carrosserie met moderne monocoque-constructie. Door een ruimere toepassing van aluminium verminderde het gewicht met 100 kg., er is méér plaats in de wagen en hij doet minder log aan.

TECHNISCHE STEEKKAART

Motor :
Fiscaal vermogen : 7 PK. - Effectief vermogen : 36 PK. bij 4.400 t. per minuut. - Vier cylinders op een lijn geplaatst (68x75). Cylinderinhoud : 1.089 m³ - 4 tijden - Ventielen bovenaan - Afkoeling met water.

Transmissie :
Enkelvoudige, droge plaatkoppeling - 4 versnellingen waarvan 3 gesynchroniseerd - Versnellingshandle aan het stuur - Achterwielaandrijving.

Chassis en Suspentie :
Carrosserie « monocoque » - Suspentie vooraan door onafhankelijke wielen achteraan door elliptische-telescopische schokbrekers.

Afmetingen :
Lengte : 3 m. 75. - Breedte : 1 m. 50. - Hoogte : 1 m. 50. - Gewicht : ongeveer 800 kg. - Gemiddeld verbruik : 8 l. per 100 km. Prijs : Standaardmodel: 79.000 fr. Luxe : 85.900 fr.

DE MECHANIEK

De motor is dus, zoals we reeds zegden, op enkele details na dezelfde gebleven, doch men haalt er 36 P.K. uit in plaats van 35 P.K. bij 4.400 t. per minuut. De motor loopt heel zacht en men kan er makkelijk bij komen; men hoeft slechts de kap op te lichten. De starter is in de motorblok gebouwd en men kan er pas bij, wanneer men onder de wagen kruipt. De versnellingsdoos is prachtig en de synchronisatie uitstekend. De chauffeurs die in de bergstreken rijden, zullen dankbaar zijn om de derde versnelling. De auto haalt, om het even welke helling, tegen 80 km. per uur ! De versnellinghandle onder het stuur is heel soepel. Gaspedaal, rem- en ontkoppelingspedaal staan te dicht bij elkaar en hinderen de chauffeur.

OP REIS MET DE FIAT 1.100

De wagen houdt uitstekend de baan en de bestuurder, die matig snel rijdt, vertrouwt de Fiat 1.100 dadelijk. Wie sneller rijdt, zal spoedig merken dat de wagen slipt in de bocht, doch... vanzelf weer mooi op de baan gaat liggen. De bestuurder, die zulks niet weet, kijkt verrast op, doch nadien zal hij uit dit feit zijn voordeel halen.

Het stuur is zacht en nauwkeurig, doch draait niet snel genoeg terug, zodat de bestuurder hier, na iedere bocht, een weinig aan verhelpen moet.

De Fiat 1.100 is heel comfortabel, de suspentie houdt het midden tussen hard en zacht. De remmen werken uitstekend. Dank zij de remtrommels voorzien van koelribben en extra ventilatie-openingen, werken ze ook nog, na lange dienst, accuraat.

CARROSSERIE EN COMFORT

De lijn van de Fiat 1.100 gaat meer naar het Amerikaans model toe, iets wat veel Fiatliefhebbers betreuren. Het comfort is uitstekend en het uitzicht langs alle zijden goed bestudeerd. De achteruitkijkspiegel doet het minder goed. De vier deuren gaan naar achter open en zijn iets te licht. Verluchting en verwarming werden fijn geregeld, de verlichting van de reiskoffer, de motor werd degelijk verzorgd, de ruitenwassers werken degelijk.

VOORDELEN	NADELEN
● Motor is soepel, geruisloos en reprisen uitstekend.	● Stuur draait niet vlug genoeg terug.
● Versnellingen juist gesynchroniseerd, de derde bewijst goede diensten in de bergen.	● Pedalen te dicht bij elkaar.
● Niet te groot en soepel, wat vooral in de stad op prijs gesteld wordt.	● Deuren draaien in verkeerde richting open.
● Uitzicht degelijk.	● Reservewiel neemt te veel plaats in.
● Verwarming goed geregeld.	● Achteruitkijkspiegel steekt te ver vooruit.
	● Carrosserie en schokbrekers te licht.

ECHO'S UIT DE AUTOWERELD

In de Libanon hebben niet alleen Rode Kruis- en pompiersauto's volstrekte verkeersvoorrang, maar ook de... huwelijkswagens !

★

Een Duits uitvinder, Helmut Heimberger, heeft een nieuw autobandmodel uitgedacht : het is er nl. een voorzien van een ritssluiting. In vakkringen verwacht men er wel enig goed van.

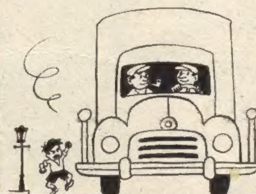

Wanneer een automobilist in Moskou een bestraffing oploopt, moet hij geen boete betalen, maar 's Zondags naar de Verkeersautoschool komen. Dat is nog zo kwaad niet !

★

Te Kassel, in Duitsland, werd een vierjarig jongetje door een camion overreden. Men wou de knaap oprapen, maar wonder boven wonder : het jongetje sprong overeind en stak zijn vuistje uit naar de verder snorrende camion al roepend :

— Wacht maar, dat zal ik aan mijn vader zeggen !

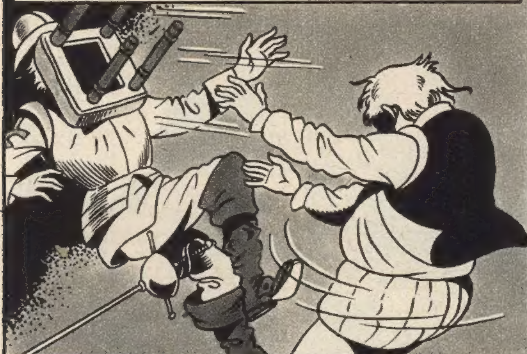

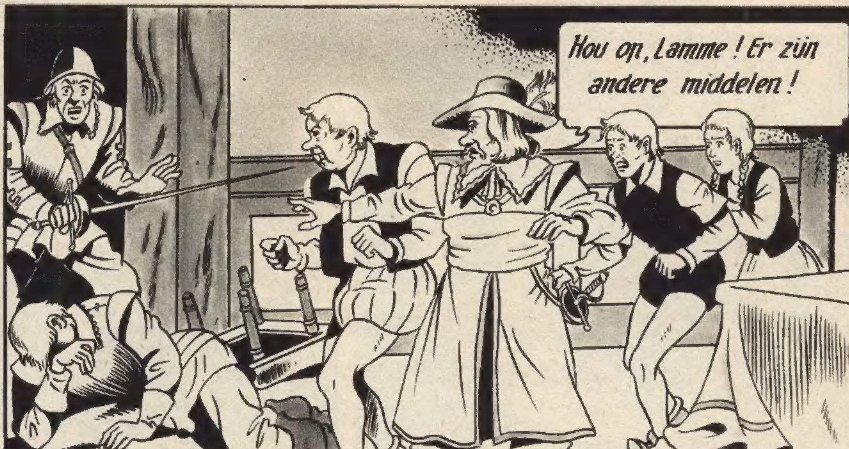
Wanneer je meent hier te moeten roken, doe het dan maar, zo staat er in een Londense garage te lezen, en de tekst gaat verder : « maar vergeet dan niet dat u deze plaats plotseling langs een in het dak ontstane opening willens, nillens zoudt kunnen verlaten. »

Onze vrienden vragen de steun van de gouverneur van Nieuw Amsterdam om hun opdracht uit te voeren. Deze weigert brutaal...

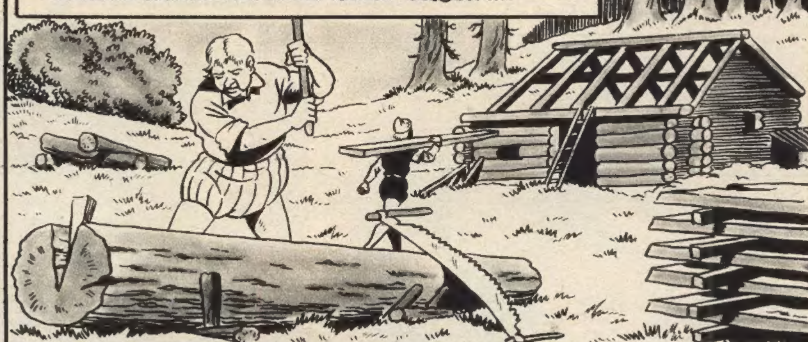

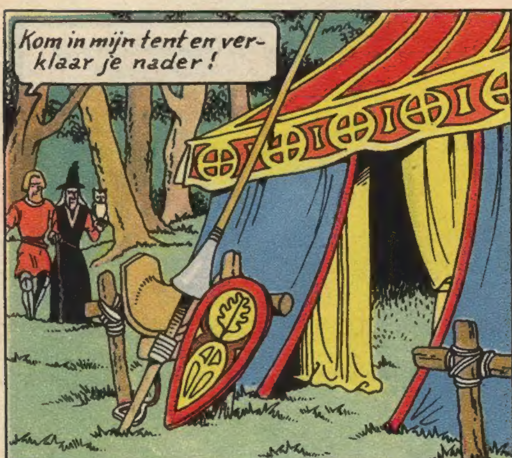

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Van Kleef belegert Beersel. Daar zij geen bres kunnen schieten, wordt Alwina, de heks, er bij geroepen...

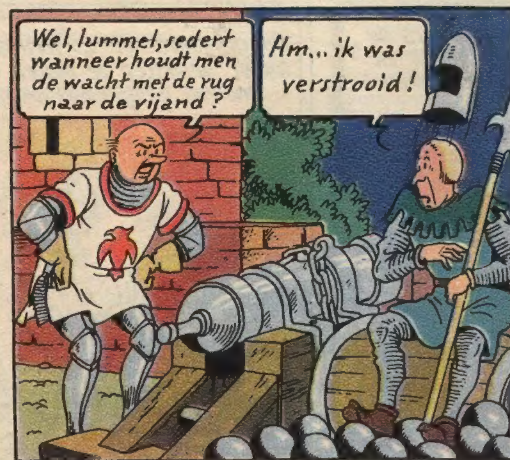

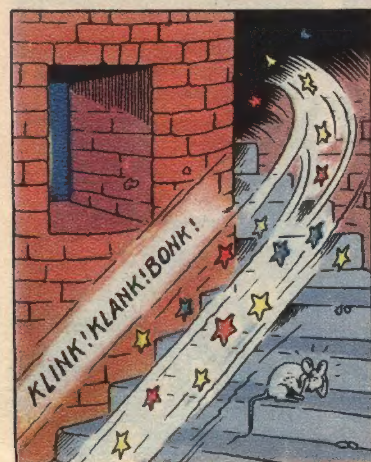

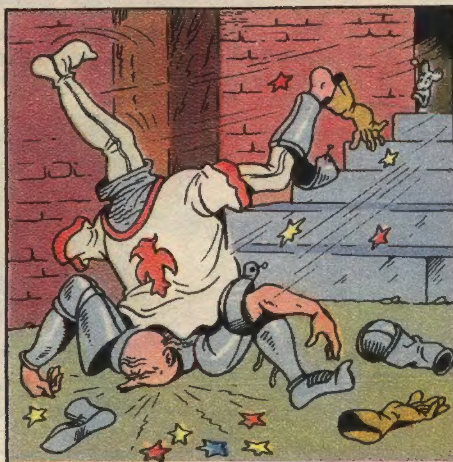

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

DE NEGER en de SPIEGEL

DIT is een kort Perzisch verhaal ons door een vriend uit Iran (vroeger Perzië) toegezonden :

Een neger vond op zijn weg een spiegel, hij keek er in en zag zijn eigen gelaat. Het was helemaal niet mooi : een platte neus, roodomrande ogen en uitstekende jukbeenderen. De spiegel verborg zulks niet en de neger gooide de spiegel woedend op de grond met de woorden :

— De man, die zulk een lelijk ding bezat, heeft het, om zijn lelijkheid, hier weggeworpen. Indien de spiegel zo mooi was als ik, men zou hem hier niet hebben laten liggen !

Vele mensen weigeren hun waar gelaat te zien. Indien de spiegel hen een gezicht toont dat niet mooi is, beschuldigen ze de spiegel of de belichting... Dikwijls weigeren we ons te buigen over de spiegel van ons geweten omdat die àl te duidelijk is en onze eigenliefde of trots kwetst. Ja, daarin gelijken we sprekend op de neger uit deze Perzische geschiedenis.

Kuifje

GENEESHEREN IN DE WERELD

HIER enkele cijfers over het aantal geneesheren, verspreid over de vier windstreken :

Israël : 1 geneesheer voor 380 inwoners ; Zwitserland, Verenigde Staten en Duitsland : 1 voor 750 inwoners ; Canada heeft er 1 voor 900 en Australië slechts 1 voor 1.140 inwoners. In Japan vindt men 1 dokter voor 1.200 mensen, in Frankrijk 1 voor 1.300, in Venezuela 1 voor 2.200. In Zuid-Afrika 1 voor 2.500 en in Joegoslavië 1 voor 3.500. In Egypte vindt men slechts 1 geneesheer om 5.000 mensen te verzorgen en in Indonesië en Irak is het nog erger : 1 voor 7.000. In Midden-Afrika is er 1 geneesheer voor 28.000 mensen, in Pakistan 1 voor 34.000 en in Nieuw-Guinea 1 voor 42.000 ! Heel de wereld vraagt om geneesheren !

EEN GEZIN VAN TWEE BURGEMEESTERS

IN het kleine plaatsje Magnils-Reignier, in de Vendée, werd onlangs Madame Nau, de echtgenote van de aldaar afgetreden burgemeester, tot burgemeester gekozen. En aangezien Monsieur Nau één dezer dagen tot burgemeester van Luçon is gekozen, doet zich het ongewone feit voor van een gezin van twee burgemeesters.

Bobbie wordt geholpen

DEZE mooie, kleine hond werd door een auto gegrepen en met gebroken poot opgenomen. Kijk hier hoe men het probleem — het is niet makkelijk zo'n kleine hond in te prenten dat hij z'n poot niet mag bewegen opdat die zou kunnen genezen — heeft opgelost : een paar dunne latjes hout en een pak windels. Bobbie is trots op die geïmproviseerde kruk, en is het ongeluk al bijna vergeten.

BRIEVENBUS

HENRI JANSEN, Zeehospistium St. Jozef, Hoek van Holland (Nederland) interesseert zich voor de wielersport. Daar hij weet dat er in Vlaanderen grote sportliefhebbers wonen, zou hij graag met een paar Kuifjeslezers die ook van wielersport houden, corresponderen. Hij vroeg ook fotos van renners. Men schrijve hem rechtstreeks.

RONALD DE ROO van Diest heeft ook zijn antwoord ingezonden voor onze prijsvraag « Jullie krijgen het woord », maar door een nog onverklaarbare vertraging heb ik het te laat ontvangen. Dat is jammer. Een volgende keer heb je misschien meer geluk, Ronald !

WALTER LARIK van Antwerpen vindt Kuifje zeer mooi. Hij zou willen lid worden van de club en weet niet wat daarvoor moet gedaan worden. Indien je geen abonné bent, Walter, zend je je naam, voornamen en adres evenals je geboortedatum (dit alles in drukletters geschreven) samen met een pasfoto en 10 fr. inschrijvingsgeld naar de redactie van Kuifje. (Abonnés worden gratis ingeschreven op aanvraag). Een clubinsigne kost 10 fr. Bij de inschrijving krijg je een mooie lidkaart evenals de rooster voor het schrijven en ontcijferen van geheime boodschappen. Met mijn beste groeten.

Hou je van de Dieren?

DEZE week kaapte Marnix Hofman van St-Amandsberg bij Gent de prijs weg. (Een van onze albums naar keuze.) Zohaast we zijn kaartje ontvangen hebben, versturen we zijn album.

Wie schrijft er nog een betere dieren-anecdote ?

★

TARZAN ONS PAARDJE

PAPA heeft verleden jaar een koerspaard gehad. Want vader houdt dolveel van paarden. Het heette Tarzan. Daarvoor had hij natuurlijk een grote weide nodig. Tijdens de zomerdagen liep Tarzan dag en nacht buiten. Wij hadden hem zo genoemd, omdat het waarlijk een sterke en gespierde hengst was. Soms galoppeerde Tarzan rond ons grasveld. Maar Tarzan kostte ook veel geld. Papa had gezegd dat hij het ging verkopen, en waarlijk op zekere dag kwamen wij van school... en onze jeugdige vriend was niet meer te zien. Maar vader troostte ons dat hij gauw een nieuwe Tarzan zou kopen. Maar we hebben nooit zo een goed koerspaard meer gehad...

KUIFJE in de Sportwereld

STAN OCKERS niet in de Ronde van Frankrijk

EEN PLOEG VAN BELGISCHE JONGEREN SAMENGESTELD

WIJ geloven niet dat de Belgische keuze-commissie, belast met het samenstellen van een ploeg voor de Ronde van Frankrijk, in vroeger jaren ooit voor zo'n lastige en ondankbare taak werd geplaatst. Wij geloven ook niet dat er rond een selectie voordien ooit zo'n sluier van zwijgen en van geheimzinnigheid werd geweven.

De Belgische leidende instanties waren van oordeel, dat er slechts door drastische wijzigingen een gunstige kentering kon worden bewerkt. De verrichtingen van de Belgen in de naoorlogse Ronden waren inderdaad maar erg povertjes geweest. Het Belgische wielrijden, dat vóór de oorlog van verre aan de spits stond, was tot een mak en ambitie-loos legertje van tweederangs-renners afgedaald. Tegen die verzwakking en die verwording wilden de Belgische leiders nu met man en macht te keer gaan.

Daarom wilden zij in de eerste plaats met jongeren proberen. Met jeugdige renners, die nog niet door het gemis aan aanvalsdurf waren aangetast en die niet met de zucht naar «het gemakkelijkste het liefst» waren behept. Men wilde, kortom, van voren af aan opnieuw beginnen. De bevoegde Belgische leiders werden in dit voornemen gesterkt door de schitterende verrichtingen, die onze jonge renners in al de grote wedstrijden in het buitenland leverden. En meer bepaald door de glansverrichtingen van een aantal jeugdige Belgen in de «Franse» Omloop der Zes Provinciën, waar vier Belgen de eerste vier plaatsen gingen bekleden.

Het geval Ockers

SINDSDIEN stuurde de keuzecommissie er kennelijk op aan een heel jeugdig tiental naar de Ronde van Frankrijk af te vaardigen. Doch zij vreesde dat sommige van haar beslissingen de publieke opinie zouden mishagen. Zo in de eerste plaats : de verwijdering

van Stan Ockers uit de ploeg !

Er ontstonden in de dagbladen en in de brede wielerkringen twee kampen : één dat vóór Ockers' behoud ijverde en één dat voor zijn verwijdering pleitte.

Het «geval Ockers» komt, in een paar woorden, hierop neer. Stan was sinds 1945 de beste Belgische ronde-renner. Hij eindigde bijna ieder jaar in de eerste vijf. Hij was de beste Belgische klimmer, hij verwierf veel ereplaatsen in de ritten en hij verdiende als zodanig veel geld voor de ploeg.

Van de andere kant is Ockers een beetje egoïstisch. Hij rijdt eerder voor zichzelf dan voor de ploeg. Het is zijn opzet steeds als eerste Belg te eindigen! Hij eist dat de anderen alles voor hem doen, maar hij zelf doet zelden iets voor de anderen. Hij is tegen de opkomst van veelbelovende jongeren gekant; hij is de man, die de gewenste ploeggeest bij de jongeren door zijn voorbeelden in gevaar brengt.

Men zal zich de moeilijkheid van de keuze kunnen voorstellen : Ockers, de beste Belgische ronderenner, die men om gegronde redenen niet meer kon aanduiden, in een ploeg van jongeren, waarin men een nieuwe sterke ploeggeest — de ploeggeest van vóór de oorlog! — wil opwekken.

Ockers werd niet aangeduid. Wij zijn er van overtuigd dat ons land momenteel nog over geen beter ronde-renner beschikt dan hij. Maar wij moeten de keuzecommissie bewonderen, omdat zij, tegen alle gevoelsargumenten en tegen een deel van de publieke opinie in, heeft durven volvoeren wat in het kader van de nieuwe, jeugdige ploeg noodzakelijk was. De oude, aftandse invloeden volkomen verbannen !

Impanis kopman ?

DE volgende renners werden aangeduid om begin Juli de Belgische kleuren in de Ronde van Frankrijk hoog te houden :

R. Impanis, Alex Close, Al. De Hertog, Jan Adriaenssens Fred De Bruyne, René Desmet, Rich. Van Genechten, Karel Borgmans, Arthur Cleenewerck en een tiende man te kiezen tussen Martin Van Geneugden en Robert Vanderstockt.

Behoudens Impanis, Close en Van der Stockt zijn de overigen allen jeugdige renners, tussen 20 en 23 jaar, die voor het eerst het Ronde-avontuur tegemoet gaan. Doch stuk voor stuk hebben zij al in kleinere internationale rittenwedstrijden hun kunde en hun ronde-aanleg bewezen.

Raymond Impanis, de meest begaafde ronderenner, die daarenboven de grootste ervaring heeft, zal door Silveer Maes, de technische leider, hoogstwaarschijnlijk als kopman worden aangeduid.

Wij hopen — en wij hebben er veel vertrouwen op ! — dat die gloednieuwe ploeg een heuglijke prestatie op de Franse wegen leveren zal.

Wij houden onze jonge vrienden, op deze bladzijde van de «Postiljon», trouwens verder wel op de hoogte.

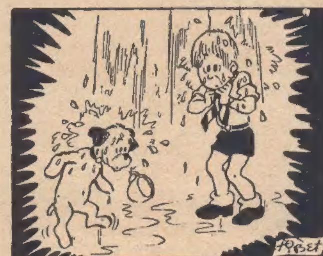
MARIO.

Na in al de andere provinciehoofdsteden zijn Blijde Intrede te hebben gedaan, werd onze jonge koning Boudewijn verleden Zondag te Aarlen, de Luxemburgse hoofdstad, plechtig ontvangen. Het kind dat onze vorst hier een ruiker bloemen aanbiedt, is als het ware het zinnebeeld van heel de jeugd van ons land die koning Boudewijn een lange en gelukkige regering toewenst, en hem met deze bloemen de verzekering geeft van haar liefde en trouw.

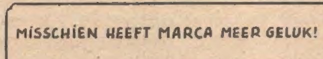

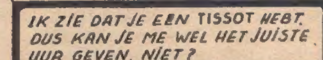

('t Vervolgt.)

FAUSTO COPPI

WON VOOR DE 5de MAAL DE " GIRO D'ITALIA "

DE Ronde van Italië — over 20 ritten, met start en aankomst te Milaan ! — stond dit jaar in het teken van een tweestrijd tussen Hugo Koblet en Fausto Coppi.

De Zwitser Hugo Koblet, groot en blond, veelal de « mooie Hugo » geheten, is een man met een bijzonder temperament en een teugelloze aanvalsdurf. Hij ging van de eerste dag onverschrokken in het offensief en klom na enkele ritten reeds in de roze leiderstrui.

Fausto Coppi, de Italiaanse « campionissimo » (de grootste der kampioenen !) ondernam lange tijd geen enkele aanval tegen Koblet's leidersstelling. Coppi is namelijk niet alleen een uitzonderlijk begaafd wielrenner, hij is ook buitengewoon verstandig. Iedere grote wedstrijd, die hij rijdt, overweegt hij weken van te voren. Hij zoekt, waar zich op het parcours, de grote moeilijkheden voordoen. En op één daarvan stippelt hij de plaats uit, waar hij van zins is te demarreren. Fausto volgde de vermetele Zwitser dag aan dag in zijn spoor, er enkel zorg voor dragend dat de voorsprong van de felle Koblet niet te hoog opliep. Zelf aanvallen deed de Italiaan echter niet !

Zo verliepen 17 ritten — Koblet was steeds leider in de algemene rangschikking met 1 min. 59 sec. voorsprong op Coppi; 6 min. op de derde gerangschikte Fornara, enz ! — en men landde aan de voet van het Dolomieten-gebergte aan.

Iedereen wist dat in de volgende twee ritten, op de toppen van de Italiaanse Alpenreuzen, over de uitslag van de Ronde van Italië zou worden beslist. Hier zou Coppi voor het eerst de grote aanvalstrom roeren; hier zouden de twee grootste wegrenners van deze tijd in een genadeloze strijd op winst of... verlies spelen.

De 18e rit Auronzo—Bolzano liep over drie hoge cols. In plaats dat Koblet, uit ontzag voor de gevleugelde klimmer Coppi, in angst en beven dezes uitval afwachten zou, ging de teugelloze op de eerste berg reeds zelf in de aanval. Behalve een tweetal knappe klimmers als Bartali en Fornara verloren de 80 overige deelnemers dadelijk voeling en telden kort daarna reeds een grote achterstand. Fausto Coppi won voor de 5de maal de « Giro d'Italia ». Rap. lijk voeling en telden kort daarna reeds een grote achterstand. Koblet had op de top van deze eerste berg ruim 2 min. voorsprong op Coppi,.

Hij gooide zich als een dolleman in de afzink, weigerde in de bevoorradingscontrole zijn eetzakje en liep alsmaar verder uit. Doch tijdens het klimmen op de derde berg, de Col du Pordoi, kreeg de overmoedige Zwitser een inzinking. Hij had honger en dorst en bekloeg het zich nu hartgrondig zijn bevoorrading te hebben geweigerd. Coppi, die hoe langer hoe beter op dreef kwam, naderde snel, liep de Zwitser halfweg de berg in en gooide hem terstond los. De Italiaan overschreed de top met anderhalve minuut voorsprong op zijn Zwitserse rivaal.

In de lange afzink naar Bolzano, de stad van aankomst, liet de roekeloze Koblet zich evenwel als een steen naar beneden vallen en op 15 km. van de aankomst kreeg hij Coppi opnieuw te stekken. Zij bleven samen tot aan de aankomst waar Coppi de spurt won.

Het eerste duel was dus onbeslist geëindigd ! Op twee dagen van het einde behield Koblet steeds 1 min. 59 voorsprong op de grote Italiaanse favoriet.

Toen kwam de voorlaatste rit, Bolzano—Bormio, met slechts 125 km. Doch deze korte afstand was doorpriemd van de hemelhoge Col du Stelvio, het hoogste punt van de Ronde, die daarom het « dak » van de Giro wordt geheten. De Col du Stelvio klom geleidelijk aan van km. 30 tot km 103, doch pas aan km. 75 begon hij echt steil te worden. Van daaruit wiekte hij 28 km. lang de hoogte in en steeg in die afstand van 885 tot 2.758 meter boven de zeespiegel.

Op deze Alpenreus sloeg de wielerarend Fausto Coppi zijn brede vlerken open ! Op 20 km. van de top schudde hij zijn laatste tegenstanders Koblet, Bartali en Fornara uit zijn wiel, bereikte de aankomst met 3 min. 28 voorsprong op Koblet en werd drager van de roze leiderstrui, die hij daags daarna in de laatste rit met glans behield.

Zo won Fausto Coppi, de grootste wegrenner van alle tijden, zijn vijfde Ronde van Italië.

MARIO.

Deze nieuwe Amerikaanse bommenwerper Boeing B-47 is uitgerust met zes (eigenaardig geplaatste) motoren en haalt een snelheid van bijna 1000 km per uur. Het toestel kan tien ton bommen meenemen. Laat ons hopen dat men het nooit zal hoeven te gebruiken.

ZE ZIJN VEEL SLIMMER DAN MEN DENKT

OM een lekker hapje te krijgen, halen de dieren soms echte « apentoeren » uit. De volgende geschiedenis is echt waar gebeurd. De dwergpinscher van een veearts had zijn poot gebroken. Hij zag er werkelijk treurig uit met zijn klagende blik en hangende oren. Hij hield zijn pootje steeds omhoog, en kreunde wanneer men het betastte. De veearts lei een gipsverband, en na een maand was de dwergpinscher genezen. Gedurende al die tijd nu, had de meester z'n hond veel rauw paardevlees en melk gegeven om de vorming van kalkstof te bevorderen en de genezing te bespoedigen. Toen alles weer helemaal in orde was, zette men de dwergpinscher zijn vroegere kost, hondekoeken en water, terug voor. Hij keek er eens naar, besnuffelde de koeken van alle kanten en weigerde halsstarrig er ook maar van te proeven. De veearts dacht « ik heb hem te erg verwend, maar als de honger aan de man komt zal die fijnproever wel weer z'n koeken eten ». Maar, de dwergpinscher was véél slimmer... Hij hield zijn pootje opnieuw omhoog, keek iedereen met grote, klagende ogen aan en kreunde als men het pootje aanraakte.

De veearts, erg ongerust, onderzocht z'n hond opnieuw, tastte en voelde en omdat hij niets meer vaststellen kon, bracht hij er zelfs de X-stralen bij te pas. Een Röntgenopname bewees klaar en duidelijk dat er aan de poot niets haperde. Daarop schotelde de veearts zijn hond, die ziek en beklagenswaardig op een kussen lag, rauw paardevlees en melk voor en wat gebeurde er ? De zieke dwergpinscher maakte een luchtsprong van vreugde, kwispelstaartte, blafte, rolde zich op de grond en likte z'n meester. Van een zere poot was er bij toverslag niets meer te bespeuren... Om te krijgen wat hij hebben wou, had die dwergpinscher « komedie » gespeeld !

Clubleiders, ahoi!

Een nieuwe club te Mechelen

TEN allen kante rijzen er nieuwe Kuifje's Clubs uit de grond. Na Paul, van Leuven, Steenweg op Lier 245, kreeg ik ook van Hugo Henderickx, Varenbosstraat 17, het bericht dat hij ook het initiatief genomen heeft om in zijn buurt een Kuifje's Club op te richten. Onze Mechelse lezers weten nu tot wie zich gewend. Ik ben er van overtuigd dat er weldra veel plezier zal gemaakt worden in de Mechelse Club !

Ook in Holland

komen er nieuwe clubs. Uit Wassenaar kreeg ik nieuws van Boudewijn Peters, Kerkeboschlaan, 7. Hij wil ook een Kuifje's Club stichten en rekent natuurlijk op de hulp van de andere Kuifje's lezers uit Wassenaar. Onze Wassenaarse vrienden worden dus vriendelijk uitgenodigd zich in verbinding te stellen met Boudewijn Peters, Kerkeboschlaan 7 te Wassenaar.

Jette ontwaakt

LUC KWANTEN, wonende, F. Carlierlaan 1, te Jette-Brussel, vond dat er te Jette ook iets moest gedaan worden voor Kuifje. Hij stak dan ook van wal met een nieuwe club, en rekent er stellig op dat de Kuifje's lezers uit zijn buurt zich bij hem zullen komen aanmelden. Daar de club van Jette niet ver van het centrum ligt, zal zij natuurlijk steeds van de partij zijn, wanneer er een feestje gegeven wordt in het Kuifje's Theater.

Wie wordt er clubleider ?

ER zijn nog zoveel gemeenten waar talrijke Kuifje's lezers wonen, maar waar er nog steeds geen Kuifje's Club bestaat. Welke jongens nemen het initiatief om een club op te richten in hun stad of dorp ? Ik verwacht veel aanmeldingen !

Drama in het Woud

Mark Trail en zijn vrienden jagen op everzwijnen in de Tenessee. Men volgt het spoor van een everzwijn en hoopt er foto's van te nemen...

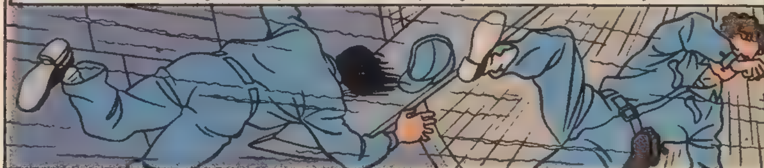

(Wordt voortgezet.)

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Lefranc en Jan trachten te vluchten uit de Zwarte Toren. Ze komen in de tunnel, waar vliegtuigschroeven beproefd worden. Hun achtervolgers zetten de schroeven aan gang en...

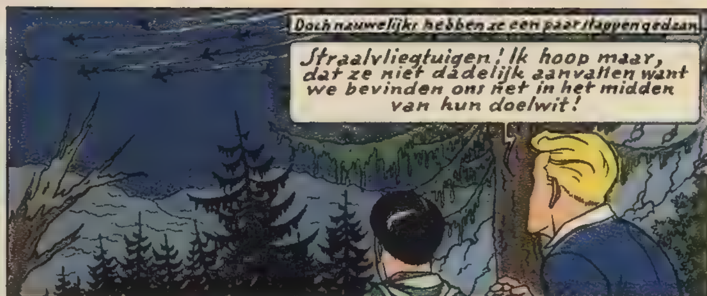

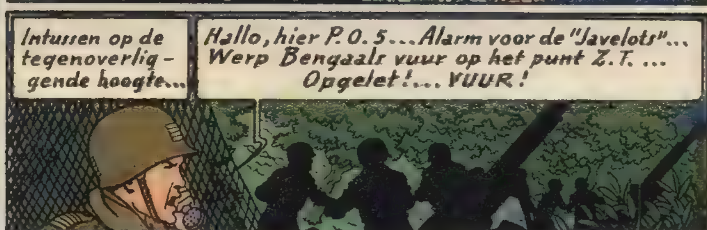

(Wordt voortgezet.)

TEXAS SLIM

ROMAN DOOR M. ARTIGUES

GEILLUSTREERD DOOR REF

GELUKKIG was ze niet dood. Ze verkeerde zelfs niet in stervensgevaar. Zodra haar neus genezen was en ze bekomen was van de vreselijke schok, zou de dolle rit met de grote bandiet niet meer zijn voor haar dan een akelige droom, die men liefst heel vlug vergeet.

Amper bij kennis, vertelde Marjorie Reading aan de Texas Rangers dat Redgie Peralta, na een helse rit, de wagen plotseling daar tot stilstand had gebracht. Zonder een woord te zeggen, had hij haar een harde slag op de neus gegeven en ze had het bewustzijn verloren. Waarheen Peralta gegaan was, kon ze onmogelijk zeggen...

Twee Texas Rangers brachten Marjorie per jeep naar San Antonio waar ze spoedig ondergebracht werd in de kliniek van Dr. Evans. Intussen werd de jacht op de « Grote Chef » met onverminderde ijver voortgezet.

Koen en zijn vrienden van de Old Fellows Ranch strijden tegen een bende, die de petroleumexploitaties saboteert. De leden van deze bende worden uiteindelijk gevangen genomen, doch Redgie Peralta, de « Grote Chef », kan ontsnappen. Marjorie Reading wordt teruggevonden...

JOE MAC GUINESS MAAKTE KENNIS MET PERALTA

DE opsporingen leidden spoedig tot een resultaat: Enkele kilometers van de plaats waar ze de auto van Peralta gevonden hadden, hoorden de Texas Rangers plotseling een gekreun dat opsteeg uit de diepe gracht langs de steenweg. Heel voorzichtig haalden ze uit de gracht een jonge man met een verstuikte voet en wiens kin lelijk toegetakeld was.

De Texas Rangers goten hem een flinke scheut whisky in de mond en daarvan kikkerde Joe Mac Guiness, zo luidde zijn naam, heel vlug op. Hij was vrachtvoerder in dienst van een grote transportonderneming van Cheyenne (Wyoming), en was op weg naar Brownsville, in het uiterste Zuidpunt van Texas

— Ik reed in een gemoedelijk vaartje over de weg van El Sagrado naar Woodschuck, vertelde hij, toen ik voorbij gestoken werd door een auto. Hij reed zo snel dat ik nauwelijks de tijd had te zien, dat het een grijze décapotable was. Ik dacht « Nog zo'n dwaas! Zo dadelijk vind ik hem ergens in de sloot! »

Het verwonderde me dan ook helemaal niet toen ik, niet zoveel later, de grijze auto langs de kant van de weg zag staan en de chauffeur, in het midden van de weg, met beide armen in de lucht zwaaide en me liet verstaan dat ik moest stoppen. Ik heb een goed hart, heren, en ben altijd bereid iemand plezier te doen. In dit geval werd het me zelfs heel vriendelijk en beleefd gevraagd:

— Ik heb pech met m'n wagen en kan het alleen niet opknappen. Tot overmaat van de ramp is de jonge dame, die ik bij heb, ongesteld geworden. Zou je alsjeblieft geen hand willen toesteken? Zo vroeg hij me... Ik wou heel galant zijn, stapte uit m'n camion en daar ging het spel de wagen op!

De schoelie duwde me een revolver onder de neus... Het was net een wapen dat hij uit z'n overgrootvaders wapenrek had gehaald. Ik kan er nu haast om lachen maar op dat ogenblik had ik er het hart niet toe. De man bekeek me woest en zei:

— Geen gekheden, makker! Geef me je muts, je bril, je over-all en je identiteitspapieren. Vlug! Wat kon ik daartegen beginnen? Me op hem werpen? Dat ware zoveel als zelfmoord geweest en daartoe had ik geen lust. Vol machteloze woede gaf ik het gevraagde en dan sloeg die schurk me, onverwachts, nog met de kolf van z'n wapen, op de kin... Ik rolde in de gracht en voelde daarbij een vreselijke pijn in m'n voet. Dan viel het doek voor Joe Mac Guiness...

WAS PERALTA IEDEREEN TE VLUG AF?

DIT alles was gebeurd voor het signalement van Redgie Peralta en zijn wagen uitgezonden was en de politie op alle grenzen van de provincie had postgevat... Redgie Peralta had natuurlijk voorzien, dat men een stevig net zou spannen om hem te vangen en had alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen... Tegen Texas Slim en zijn cowboys was de strijd voor hem betrekkelijk makkelijk geweest maar hij wist wel dat het met de politie niet van een leien dakje zou lopen... Marjorie, die hem als schild had gediend bij zijn ontsnapping, was nu overbodig geworden. Ze was nu zelfs een lastpost waar hij zo vlug mogelijk van verlost wou zijn... Uitgerust als een vrachtvoerder, verborgen achter de grote bril van Joe Mac Guiness, had Redgie Peralta zijn tocht met de camion voortgezet... Die camion leek wel opgegaan in rook. Hoe men ook zocht en speurde, nergens was hij te vinden en ook van de « Grote Chef » geen spoor...

Het was nochtans niet zo moeilijk het verder verloop van zijn tocht te raden. Op een bepaald ogenblik had hij de vrachtwagen eenvoudig in een ravijn of bergrivier gestort en was te voet naar een veilig oord gegaan; een oord dat hij goed kende of dat hem door een handlanger was bekend gemaakt...

Om die plek te vinden, moest men eerst en vooral weten waar Peralta zijn camion verlaten had. Hiervoor zouden al de ravijnen en al de bergrivieren moeten doorzocht worden...

Dat beloofde een werk van lange adem te worden!

WAAR HEEFT DE « GROTE CHEF » NOG HANDLANGERS?

DANK zij de papieren, die door Texas Slim aan de politie waren overgemaakt, had men heel de bende van Redgie Peralta kunnen knippen. De politie was hierbij zo snel te werk gegaan, dat de bandieten de kans niet gekregen hadden te vluchten. Ze zaten opgesloten voor ze goed en wel beseften wat er gebeurd was...

Old Bear Terry was intussen naar het hospitaal van San Antonio gevoerd en zijn toestand was uiterst bevredigend. De blijdschap van de cowboys, om het goede verloop van heel de zaak, werd slechts getemperd door het feit dat Redgie Peralta onvindbaar bleef in weerwil van alle opzoekingen, sluwheid en ervaring. Dat het nu juist Peralta, de grootste booswicht, de chef van de bende moest zijn!

De camion werd teruggevonden... Met volle snelheid had men hem in de bergstroom, niet ver van Silver Pass, laten rijden, doch sporen van de listige chauffeur waren er niet... Hij was in veiligheid! In veiligheid op een plaats waar niemand er aan dacht te gaan zoeken, gelegen op enkele mijlen van het groot hoofdkwartier van de politie! Hij was sterker dan de verenigde politiestrijdkrachten en het was dom te geloven dat hij geen enkele handlanger meer had. In werkelijkheid waren er nog drie. Twee in Californie en één in de stad, op de plaats zelf waar hij zich schuil hield... De drie handlangers deden al wat mogelijk was om de « Grote Chef » in veiligheid, d.w.z. buiten Texas te brengen. Moeilijk zou dat niet zijn.

IN EEN KOFFER?

EEN ritje met een auto, waarvan de bagagekoffer heel comfortabel was en die reeds meer gediend had om vrachtjes ongemerkt « een zeker huis » binnen te voeren. De bestuurder van die wagen zou niemand verdenken en ongestoord zou hij kunnen rijden tot op een bepaald punt aan de Golf van Mexico. Vandaar zou de reis verder gaan met een klein, snel jacht... Alle lichten gedoofd, natuurlijk, om de aandacht van de al te waakzame kustwachters niet gaande te maken. Heel vlug zou de « Grote Chef » dan een cargo bereiken en als passagier opgenomen worden door een kapitein, die het niet zo nauw neemt met naam en herkomst van zijn reizigers op voorwaarde dat er grof geld voor betaald wordt. Zo zou Redgie Peralta een veilige wal bereiken...

HIJ REKENDE BUITEN DE WAARD...

TOT heel die zaak in de puntjes geregeld was, wachtte Peralta in zijn voorlopig, doch veilig schuiloord. Hij had een weelderige kamerjas in Perzische zijde aangetrokken en zich voor een tafel gezet waarop enkele flessen whisky op hem wachtten... De gordijnen had hij dichtgeschoven om zich aan nieuwsgierige blikken te onttrekken...

Plotseling rinkelde het glas van de balkondeur naar beneden en twee gedaanten sprongen in de kamer...

Het waren Texas Slim en Koen!

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK: DE LAATSTE KOGEL

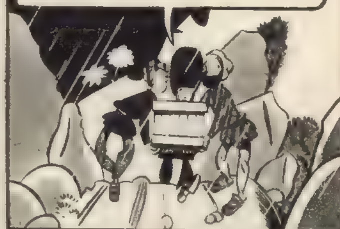

Heel voorzichtig leidt de grenadier zijn kameel met de kostbare schat naar de voet van de rotsen...

In de grot heeft Chunder al de bewegingen van de grenadier gevolgd...

(Wordt voortgezet.)

ONTWIKKEL JE FILM ZELF!

JE hebt reeds foto's gemaakt en een laboratorium ingericht om ze te ontwikkelen. Allereerst moet je nog eens kijken of je lampen wel op de juiste plaats staan en ze ook branden! Nu heb je een tank en schalen nodig om je film te ontwikkelen. Een schaal (afmetingen 18x24) is voorbehouden aan de revelator voor het ontwikkelen van het papier, een andere bevat het hyposulfiet voor het fixeren van film en papier. Eindelijk heb je een groot bad nodig voor het wassen. Indien er een lavabo staat in de plaats waar je werkt, gebruik je die (als je de toelating krijgt) en heb je geen bad nodig.

Nu heb je ook flessen nodig (van water of bier) die voorzien zijn van een stevige kurk. De bruine flessen gebruik je voor de revelator, de witte voor de andere producten. Kleef etiketten op de flessen en schrijf er de inhoud duidelijk op, anders bega je domheden!

De revelator (in poeder of vloeibaar) en de fixateur meng je met water. De juiste hoeveelheden staan steeds op de verpakking. Gedistilleerd water is het ideaal, heb je dat niet, gebruik dan zuiver regenwater. Let er op de hoeveelheden te gebruiken die aangeduid werden. Meet dus ook het water!

FILMONTWIKKELAAR

GEBRUIK bij voorkeur een fijne korrel, dan verkrijg je betere vergrotingen met de kleine formaten. Gebruik ook liefst een formule die traag ontwikkelt, daarmee zijn de mislukkingen geringer. Dit product bewaar je in een bruine fles en je gebruikt het nooit voor het papier.

PAPIERONTWIKKELAAR

GEBRUIK om het even welke revelator. De tweede ontwikkeling gaat gewoonlijk sneller dan de vorige. Ook in een bruine fles te bewaren.

FIXEERSTOF

IN principe moeten we soda hyposulfiet nemen. Het is goedkoop, doch erg moeilijk om bewaren. Het zuur fixeermiddel, dat je in de handel kunt krijgen, bewaart veel beter en kan zowel voor de film als voor het papier aangewend worden. Zorg er voor een grote hoeveelheid van dit product te hebben, zodat je het bekken goed vullen kunt. Zodra het geel wordt, moet je het verversen. Daar het licht er geen invloed op heeft, kan je het in een witte fles bewaren.

Nog een laatste aanbeveling: de badjes mogen noch te warm, noch te koud zijn. De gewenste temperatuur is 19 graden. Je controleert dit met een kleine, speciale thermometer.

Z. Zonnebloem

POM EN TEDDY

Teksten en tekeningen van Frans Craenhals

Teddy, een jongen die deel uitmaakt van het cirkus Tokburger, is zeer gehecht aan Pom, een ezeltje. Je begrijpt dus zijn droefheid wanneer men hem zegt, dat Pom verkocht werd aan een zekere Cahin...

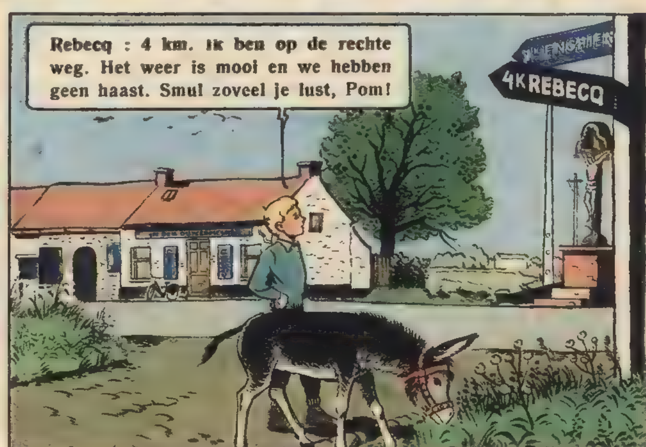

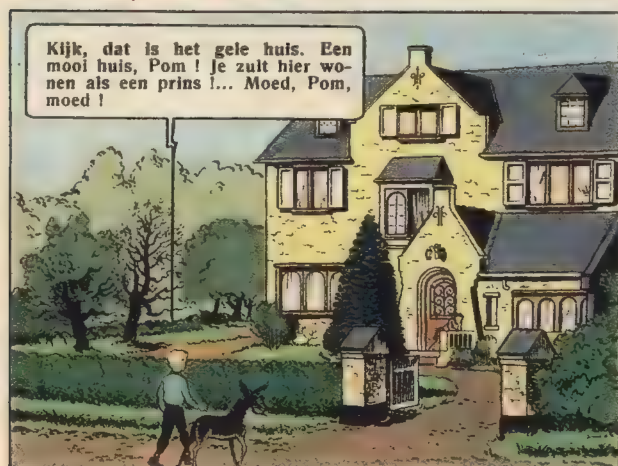

(Wordt voortgezet.)

VERZEKERING TEGEN DIEFSTAL

Verhaal door J. P. NORTON. **Illustratie van A. WEINBERG.**

MEESTER, zei Goueli, het is waar dat ik deze nacht in je hut geweest ben, maar ik heb niets gestolen. Dat zweer ik.

— Des te beter, des te beter, mompelde Jean Comblet verstrooid.

Hij zag inderdaad niet in waarom zijn boy hem die plechtige verzekering moest geven. Zonder verder te letten op zijn kleine neger, waste hij zich, zette zijn bril op en trok zijn laarzen aan. Hij hoorde hoe de inboorlingen hun ossen bijeen dreven...

Drie weken was Jean Comblet nu reeds in Dahomey als adjunct van de territoriale commissaris van Homala. Voordien had hij in Tibet en Brazilië gereisd, en had zelfs naam gemaakt door de publicatie van twee boekjes, waarin hij zijn tocht door deze landen beschreef. Jean Comblet kende echter Afrika niet...

Edouard Champeaux, administrateur van Homala, had zijn frisgebakken adjunct dadelijk naar het Oosten van de kolonie gezonden om uit te maken waarom de stam van de Wolofs nu weer aan het twisten was. De reis was lang. Tien dagen mars over slechte brousse-wegen is geen kleinigheid. Jean Comblet had acht dragers meegenomen, bovendien twee soldaten en zijn boy, Gouéli, van de stam der Wolofs. Alles verliep uitstekend, en de kleine karavaan bereikte de Kluis van Gollé-Gollé, waar pater Capra woonde. Acht en veertig uren later zouden ze het gebied van de Wolofs bereiken en pas daar begonnen de moeilijkheden...

★

De dragers en de soldaten kwamen slechts uit hun tenten, wanneer Comblet hen met luide stem riep, want ze waren bang voor de inboorlingen van de streek. Pas als een blanke in de nabijheid was, schepten ze moed. Zoals naar gewoonte, vertrokken ze te midden een grote volkstoeloop. Vooraan stapte de soldaat met het geweer op de schouder, dan volgden vier dragers, daarna Jean Comblet en nadien weer vier dragers. Een soldaat vormde de achterhoede.

De vorige dag waren er een paar stortbuien neergepletst en daarom was het minder heet. Na de middag bereikte men de Kluis waar Jean Comblet hartelijk ontvangen werd door pater Capra. Na een veertigjarig verblijf in de streek van Dahomey, had de pater zich daar in het woud teruggetrokken. Twee Wolofs brachten hem iedere dag eten en in ruil verzorgde de missionaris de zieken van de stam.

De pater, stevig gebouwd en met een lange witte baard, stelde zijn bezoeker enkele vragen over de buitenwereld, zijn werk, zijn reis en nog honderd en een dingen. Tot zijn grote verbazing hoorde hij dat de jonge Comblet, die nog geen ervaring had opgedaan in Afrika, gestuurd werd om de twisten van de Wolofs te beslechten.

— Arme vriend, die reis zal niet veel opleveren, zei de pater. Misschien kun je de stamhoofden tot bedaren brengen, doch nauwelijks heb je je rug gedraaid, of ze beginnen opnieuw.

— Meen je dat ?

— Ik ben er van overtuigd ! Het zou veel beter zijn ze rustig te laten betijen en hen intussen van nabij te leren kennen. Om bij die mensen iets te bereiken, moet je hen werkelijk kennen en ik geloof niet dat jij al zo ver bent !

— Dat ziet er niet rooskleurig uit, zuchtte de adjunct administrateur. Hij bekloeg het zich reeds die delicate opdracht te hebben aanvaard.

— De stam van de Wolofs is wel de geniepigste van Afrika en stelen doen die kerels als de raven !

— Neen, pater, ze hebben misschien een heleboel ondeugden, maar stelen doen ze niet. Ik ben nog niets kwijtgeraakt.

— Niet mogelijk ! Gedurende de dag doen ze het niet, want die grote kinderen schamen zich over hun roofzucht. Bij nacht en duisternis halen ze die schelmenstreken uit. Ze zien trouwens 's nachts zo goed als op de middag en sluipen rond zonder ook maar het minste gerucht te maken. Zelfs de blanke die slechts een hazenslaapje doet, hoort er niets van. Pas de volgende morgen ontdekt hij, dat hij weer wat armer geworden is !

— Ik slaap altijd op mijn twee oren en ze hebben me zelfs nog geen lucifer ontstolen !

Daar snap ik niets van. Juich echter niet te vroeg, wie weet hoe het morgenvroeg met je bagage gesteld is ! Van mij kunnen ze niets stelen, want ik leef net zoals zij en bezit niets dan deze soutane. Jouw koffers bevatten rijkdommen die heel het dorp kunnen gelukkig maken. Kijk, jij neemt deze grot als nachtverblijf. Men kan er niet in komen, of men moet door deze gang en het is hier dat ik m'n mat zal uitspreiden. Zo doe ik het telkens er een blanke bij mij op bezoek komt, en toch gelukt een van die onverbeterlijke gauwdieven er telkens in, zich een voorwerp van mijn slapende gast toe te eigenen. Het zou me werkelijk verwonderen, indien jij een uitzonderling op de regel was !...

De missionaris bleef bij z'n gast tot deze onder de dekens lag en Gouéli de grot verliet. Het was net of de kleine boy de pater eigenaardig bekeek...

★

Pater Capra werd dikwijls wakker die nacht, dan staarde hij in de duisternis en luisterde aandachtig. Neen, alles was zo rustig en zo stil dat men een muis kon horen lopen...

's Morgens ging hij naar de grot van Jean Comblet, die nog lekker sliep. Naast hem lagen zijn uurwerk, vulpen, bril, fotoapparaat, handschoenen en sjaal. Niet één voorwerp ontbrak, en ze waren alle onaangeroerd...

— Prachtig, bromde de pater, zouden ze zich werkelijk beteren ? Ik hoop dat het zo is !

Jean Comblet had koorts, en de pater kon er hem van overtuigen, dat het best was vier en twintig uren langer in de Kluis te blijven. Daarna zou het ergste weer voorbij zijn. De jonge man nam een paar tabletten kinine en bleef op z'n veldbed liggen. 's Namiddags kwam de pater met hem praten. In de eerste grot dobbelden de dragers en de soldaten en Gouéli slenterde zwijgend van het ene groepje naar het andere.

Jean toonde de pater een landkaart, waarop hij de terugweg reeds aangeduid had.

— Ik kende die nieuwe kaarten niet eens, zei de pater, ze zijn practisch.

— Wel, ik geef je deze. Ik heb er nog een. Ik ben blij dat ik je een kleine wederdienst kan bewijzen.

De pater dankte Comblet hartelijk en toen hij 's avonds ging slapen, verborg hij de nieuwe kaart zorgvuldig onder z'n hoofdkussen van droge bladeren. De volgende dag was de mooie gekleurde kaart echter verdwenen !...

— Voor de drommel, dat loopt de spuigaten uit, riep de pater ! Al je have en goed

(Vervolg blz. 18.)

...rtgezet.)
— Gedrukt in ...
...-6-53

VERZEKERING TEGEN DIEFSTAL

VERVOLG EN SLOT

laten die dieven onaangeroerd en mijn enigste bezit stelen ze reeds na een paar uur ! Neen, waarachtig, ik snap nog altijd niet waarom jij een uitzondering op de regel bent !

— Ik zou dat mysterie ook willen ophelderen, pater !

De blanken namen afscheid en met kloeke moed trok de kleine karavaan weer verder. Als naar gewoonte, zei Gouéli ook die morgen :

— Meester, het is waar dat ik deze nacht in je hut geweest ben, maar ik heb niets aangeraakt en niets gestolen. Dat zweer ik.

— Waarom zingt die kerel iedere morgen hetzelfde refreintje ? vroeg de jonge administrateur zich weer af.

Hij vond het gek, maar schonk er verder niet te veel aandacht aan. Eindelijk kwamen ze dan in het grootste dorp van de Wolofstammen. Er heerste een grote opwinding, want de avond te voren had men er met bijl en lans gevochten en waren er doden en gewonden gevallen. De verschijning van de blanke maakte een eind aan de twist... voorlopig, want de blikken, die de vijandelijke families elkaar toewierpen, spraken een duidelijke taal. Comblet begreep wel, dat ze zouden opnieuw beginnen, zodra hij het dorp een uur verlaten had. Hij riep de twee chefs bij zich en ondervroeg hen. Een van zijn dragers trad als tolk op. De chefs bogen het hoofd, balden de vuisten en zwegen als vermoord... Jean Comblet vroeg zich af hoe hij de zaak moest oplossen op het ogenblik, dat er een neger hem naar inlands gebruik, een briefje overhandigde op het uiteinde van een stok. (Het uiteinde van de stok is gekloven en daarin wordt de brief gestoken.) Het was een boodschap van pater Capra die luidde :

« M'n beste vriend, ik heb de sleutel van het geheim ontdekt ! Ik heb de sleutel, dank zij een gesprek dat gevoerd werd tussen een van de Wolofs, die me dagelijks eten komt brengen, en je boy, Gouéli. Je zult het raadsel ook oplossen, wanneer je je bril overdag in je tent laat liggen, en gadeslaat wat er gebeurt... »

— Wat moet dat betekenen ? dacht Jean Comblet, maar hij deed wat de pater hem had aangeraden. 's Morgens liet hij z'n bril met opzet in z'n hut liggen en wandelde tot aan een groep dadelbomen. Daar kon hij ongemerkt in verdwijnen en stil naar zijn hut terug sluipen. Hij trok de bladeren op zij en ziehier wat hij zag :

Gouéli voor het bed, die sprak :

— Ogen van mijn meester, ogen die altijd open zijn, het is onnodig hier te blijven terwijl de soldaten je hut bewaken. Je zou ook beter 's nachts weggaan, als ze slapen...

— Hahaha, lachte Comblet, nu heb ik het ! Voor de Wolofs is de bril een levend wezen, een dienaar die trouw waakt over de goederen van zijn meester. Wanneer de dieven 's nachts in m'n tent sluipen, zien ze dadelijk die blinkende ogen. De ogen die de blanke 's morgens zullen berichten wie er geweest is en wat hij meenam. Gouéli kwam soms in mijn tent om iets te stelen, doch telkens riepen de wakende ogen hem tot de orde en daarom was het, dat hij iedere morgen ietwat ongerust — de ogen hadden immers verklapt dat hij in de tent van zijn meester gedrongen was — herhaalde : « Ik heb niets aangeraakt en niets gestolen ! »

En toen had de jonge administrateur een gelukkig idee. Hij riep de stamhoofden en al hun onderdanen samen op het groot dorpsplein en deed hen plechtig beloven niet meer te twisten en geen oorlog meer te voeren. Dan sprak hij waardig :

— Ik verlaat jullie, doch waag het niet jullie belofte te breken, want ik laat mijn ogen hier en door hen zal ik alles vernemen...

Met een plechtig gebaar, hing hij z'n bril aan de stam van een dadelboom. De negers keken ontzet naar de alziende ogen die voortaan steeds op het dorp zouden gericht zijn...

Nog dezelfde avond vertrok Jean Comblet weer naar zijn post. Gedurende heel zijn terugreis verloor hij iedere nacht een van zijn eigendommen en dit ondanks alle voorzorgsmaatregelen. Nu was het zijn vulpen, dan z'n sjaal en vervolgens een kompas. Vermits de ogen die altijd waakten zich niet meer in de hut bevonden, kon men in alle gemoedsrust gappen... Maar, bij de Wolofs werd er geen ruzie meer gemaakt.

Teruggekeerd in zijn post, vertelde Jean Comblet de hele geschiedenis natuurlijk aan zijn chef en het duurde niet lang of alle blanken in de kolonie spraken er over...

Een handelaar van Brazzaville, die de Franse post van Homala steeds van al het nodige voorzag, zei een maand later tot zijn helper :

— Het klimaat in de streek van de Wolofs moet bijzonder slecht zijn voor de ogen van de blanken. Kijk eens naar hun aankooplijst voor deze week; ze hebben drommels allemaal een bril nodig !

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in hello door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

1-6-53

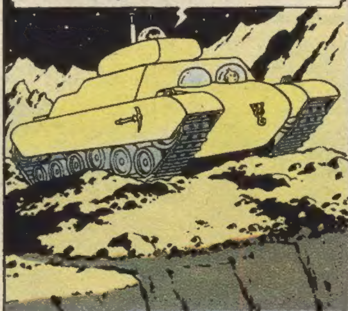
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

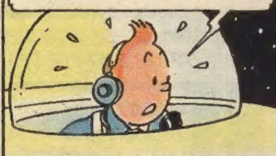
MANNEN OP DE MAAN...

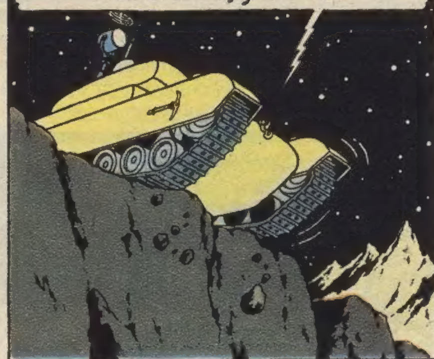
Kuifje en zijn vrienden zijn veilig en wel op de maan geland. Kuifje en Haddock maken de eerste tocht met de rupswagen, Kuifje heeft het stuur in handen en de kapitein zit in de uitkijk. De wegen zijn er niet al te best...

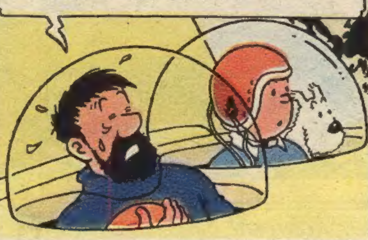
UITTREKSEL UIT HET LOGBOEK VAN PROFESSOR ZONNEBLOEM

6 juni - 13.40 u. (Uur v.d. aarde) - Een voormiddag die telt in de annalen van de Wetenschap. We zijn er in geslaagd met nauwkeurigheid de constante van de uitstralingen van de zon en de grenzen van het zonnespectrum in ultraviolet vast te leggen.
Een uur geleden, om 12.25 u. juist, vertrokken Wolff, de kapitein, Kuifje en Bobbie, voor een verkenningstocht met de rupswagen, in de richting van het Ptolemaeus-cirkus

(Wordt voortgezet.)